

1. [S]ędziego polubownego nie można drogą skargi zniewolić do podpisania wyroku Sądu polubownego. Takiej skargi nie przewiduje procedura cywilna, która w osobnym rozdziale reguluje całe postępowanie przed Sądem polubownym, a na sędziego polubownego, który nie dopełnił obowiązków połączonych z przyjęciem funkcji sędziego polubownego, nakłada jedynie obowiązek wynagrodzenia szkody tem niedopełnieniem zrzędzonej.

2. Podpisanie zapadłego wyroku przez sędziego polubownego jest takim samym obowiązkiem, jak i wydanie wyroku, gdyż podpis taki jest nieodzownym wymogiem skuteczności wyroku polubownego.

Orzeczenie Sądu Najwyższego

z dnia 19 grudnia 1931 r.

III 1 Rw 1925/30

Uzasadnienie:

Rewizja powoda, oparta na zarzutach przyczyn zaskarżenia przewidzianych w § 503 L. 2 i 4 a. p. c. nie jest uzasadniona. Sąd Najwyższy podziela zapatrywanie obydwóch Sądów niższych instancyj, że **sędziego polubownego nie można drogą skargi zniewolić do podpisania wyroku Sądu polubownego. Takiej skargi nie przewiduje procedura cywilna, która w osobnym rozdziale reguluje całe postępowanie przed Sądem polubownym, a na sędziego polubownego, który nie dopełnił obowiązków połączonych z przyjęciem funkcji sędziego polubownego, nakłada jedynie obowiązek wynagrodzenia szkody tem niedopełnieniem zrzędzonej** (§ 584 ust. 2 austr. pr. c.). **Podpisanie zapadłego wyroku przez sędziego polubownego jest takim samym obowiązkiem, jak i wydanie wyroku, gdyż podpis taki jest nieodzownym wymogiem skuteczności wyroku polubownego** (§ 592 ust. 2 i § 595 L. 3 austr. proc. cyw.). Skoro od czasu zapadnięcia rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego we Wiedniu z dnia 26 października 1915 Nr. 238 księgi judykatów nie jest więcej spornem, iż sędziego polubownego można skarżyć tylko o wynagrodzenie szkody niedopełnieniem obowiązku zrzędzonej, ale nie o wydanie wyroku stosownie do przyjętego urzędu – to nie

można też inaczej traktować kwestii zamieszczenia podpisu przez sędziego polubownego na oryginale i wygotowaniach wyroku.

Źródło: PPIA 1932, poz. 176